Глава XVIII.
ПОБЕДА И РАЗГОВОР.

Стояхме дълго, вкаменени, неспособни да се помръднем. След това, като извиках Хари и сграбчих Дезире за ръка, се втурнах към завоя.

Но твърде късно. Защото Дезире, обзета от безграничен ужас, изведнъж вдигна копието си над главата и го метна към ярко блестящите очи.

Острието се удари точно между тях с такава сила, че трябва да се е забило направо до дръжката. Главата на чудовището за миг се наклони наляво и надясно, а след това, преди да осъзная какво се е случило – толкова бързо беше движението – дълго змиевидно пипало се протегна във въздуха се омота около тялото на Дезире.

Тъй като усети, че нещото се затяга около нейния кръст и краката й, тя нададе вик на ужас и обърна лицето си към мен. В следващия миг змиевидното пипало я повлече по земята и я повдигна към главата на чудовището, където бялото й тяло можеше да се види разперено и ясно открояващо се на фона на черния му силует, между ужасните очи.

Хари и аз скочихме напред.

Когато направихме това, очите се затвориха и влечугото започна да се движи назад с невероятна скорост, шибайки наоколо по земята пред нас с други пипала, подобни на онова, с което беше хванало Дезире.

Извиках на Хари да се пази от тях. Той не отговори, а се втурна сляпо напред.

Отчаяните писъци на Дезире достигнаха до умопомрачителна височина.

Очите бяха затворени, като не оставиха и неясна мишена за нашите копия, а, освен това, имаше опасност да уда-

рим Дезире. Едва успявахме да догоним нещото, тъй като то се отдалечаваше бързо по широкия коридор. Дезире беше полуизвила тялото си на една страна и лицето й беше обърнато към нас, нереално като призрак. След това главата й клюмна напред и увисна, а устата и останаха безмълвни. Тя беше припаднала.

Нещото се движеше по-бързо от всякога; ние едва смогвахме да го настигаме. Хари направи отчаян скок напред.

Извиках, за да го предупредя, но едно от извиващите се пипала се стрелна към него и го повали на земята. Той в миг се изправи и пак се втурна, за да навакса изоставането.

Изведнъж коридорът се разшири дотолкова, че стените вече не се виждаха; бяхме влезли в друга пещера. Чух звук от течаща вода някъде пред нас. Скоростта на влечугото не се намали нито за миг.

Хари отново ни настигна и, както тичаше до мен, го видях да вдига копието си високо, но аз хванах ръката му и я задържах.

- Дезире! – казах задъхано аз.

Тялото й покриваше единствената част от нещото, която представляваше добра мишена. Хари изпсува, но отпусна ръка.

- Отстрани! – изпъшка той. – Не можем да го уцелим оттук!

Разбрах намерението му и го последвах по петите, тъй като той изведнъж сви надясно и скочи напред в опит да се докопа до главата на влечугото.

Но в нашето нетърпение бяхме забравили за предпазливостта и се бяхме приближили твърде много. Усетих едно от змиевидните пипала да се увива около краката и тялото ми и нададох вик, за да предупредя Хари, но твърде късно. Той също беше впримчен и в следващия миг и двамата

бяхме вдигнати физически от земята и се залюляхме във въздуха до Дезире. Тя все още беше в безсъзнание.

Аз отчаяно се гърчех и извивах, но това мускулесто пипало ме държеше здраво като стоманени окови, плътно пред огромната отвратителна глава.

Хари беше от другата страна на Дезире, на не повече от три фута (1 м) от мен. Можех да видя как мускулите му се напрягат и опъват в яростно усилие да се изскубне и освободи. Аз се бях отказал.

Но изведнъж, съвсем близо до рамото си, видях, че клепачът изведнъж започна да се вдига от едното от ужасните очи. Бях почти върху нещото и малко над него. Обърнах главата си настрани и извиках на Хари.

- Окото! – изпъшках аз. – Отдясно ти е! Копието! Свободни ли са ръцете ти?

След като видях, че разбра, се обърнах на деветдесет градуса – на разстояние, от което да улуча – и вдигнах копието си с напълно изпъната ръка, като го стоварих с цялата си сила в самия център на светещото око под мен.

В същия момент видях спускането на ръката на Хари и блясъка на копието му. Върхът на моето се заби така че цялото му медно острие потъна.

Стиснах здраво копието и започнах да го дърпам и въртя, докато не го издърпах. От отвора, който беше направило, потече черна струя.

Изведнъж тялото на влечугото затрепери конвулсивно. Главата се люшна на двете страни. Пипалото бързо се стегна около тялото ми, като почувствах, че сякаш костите ми ще се натрошат в безформена маса, но изведнъж то се разхлаби.

Другите пипала шибаха и удряха бясно по земята. Бързото движение на влечугото назад рязко спря. Направих отчаян опит да се изскубна. Пипалото трепереше и пулсира-

ше много силно и изведнъж отскочи настрани като освободена пружина и аз паднах на земята.

В миг Хари беше до мен и ние двамата скочихме напред с копията си, като започнахме да режем пипалото, което все още здраво държеше Дезире. Другите се гърчеха по земята около нас, но слабо. Изведнъж Хари нададе вик и копието му изтрака на земята, тъй като той разтвори ръце, за да поеме загубилото съзнание тяло на Дезире, което полетя надолу заедно с все още увилото се около него отрязано пипало.

Но в огромното тяло на влечугото имаше живот. То се олюля, накланяйки се наляво и надясно в пиянска агония. Чудовищната му глава се завъртя, правейки във въздуха изумителен кръг. Отровата на неговия дъх дойде до нас на големи повеи. Имаше нещо безпределно ужасно в това нещо, в неговата пълна безпомощност, и аз бях изтръпнал от ужас, когато се наведох да помогна на Хари да вдигне Дезире от земята и да я отнесе настрана.

Не отидохме далеч, защото едва можехме да я носим. Сложихме я да легне на твърдата скала с глава в скута на Хари. Тялото й беше съвсем отпуснато.

Много минути се суетяхме около нея, разтривайки слепоочията и китките й и притискайки нервния й център в задната част на шията, но без ефект.

- Тя е мъртва – каза Хари с необикновено спокойствие.

Поклатих глава.

- Тя има пулс – виж! Но трябва да намерим онази вода. Мисля, че не е ранена; отпадналото й състояние се дължи на липсата на храна, която да я поддържа. Изчакай ме тук.

Запътих се през пещерата по посока, откъдето изглежда идваше шум от вода, като минах настрани и вдясно от огромната агонизираща фигура на чудовището, чието гигантско тяло се изправяше и падаше на земята със сила, която сякаш разтърсваше самите стени на пещерата.

Без затруднение намерих потока, който не беше надалеч и се върнах при Хари. Заедно занесохме Дезире до брега. Кръвта й упорито дълго време отказваше да се раздвижи, но накрая студената вода я съживи; очите й бавно се отвориха и тя вдигна ръка към главата си с неуверен жест.

Но тя беше изключително слаба и ние разбрахме, че краят й е близо, ако не намерим храна за нея.

Стоях до нея с ръце около раменете й, а Хари се отдалечи с едно от копията. Той отиде наляво, към мястото, където лежеше тялото на огромното влечуго; бях доста далеч, за да го видя в тъмнината.

- Не е възможно нещото да е годно за ядене – бях възразил, а той ми беше отвърнал с поглед, който разбрах и млъкнах.

Скоро през тъмнината, от посоката, в която беше поел той, долетя шум като от боричкане. Извиках, за да попитам, дали има нужда от мен, но не получих отговор. Аз почаках още десет минути, а звукът не стихваше. По едно време чух тракането на копието му по скалата.

Точно когато се изправях, за да изтичам към мястото на събитието, когато той се появи изведнъж в полумрака. Идваше бавно и дърпаше по земята нещо, което явно беше тялото на някакво животно. След една минута той застана до мен, докато седях и държах Дезире.

- Дива свиня! – извиках аз, като се наведох над тялото на четирикракото същество, което лежеше в краката му. – Как по дяволите изобщо е дошло дотук?

- Да бе, дива свиня! – каза Хари, като се наведе, за да види Дезире. – Живеят ли диви свине във водата? Имат ли зурли като морски котки? Това животно е мое откритие. Има около десет милиона още от тях, ей там, които си правят разкошен банкет с покойния ни приятел. А сега, да видим.

Той клекна до все още топлото му тяло и с върха на копието си го разряза от шията до задницата. Дезире се размърда в ръцете ми.

- Ей богу, това мирише добре! – извика Хари.

Аз изтръпнах.

Той замъкна нещото на няколко фута от нас и аз чух да го нарязва с копието си. Минута по-късно той се върна тичешком при нас с шепи, пълни с нещо.

Това не беше много приятна на вкус храна. Как Дезире, при нейната ужасна слабост, изобщо успя да поеме и задържи в стомаха си това нещо, е непонятно за мен. Но тя успя, а аз не бях по-назад от нея. Най-важното, то беше прясно. Хари каза, че било вкусно. Е, може и да е било.

Измихме ръцете и лицето на Дезире и й дадохме да пие вода, и скоро след това тя се унесе в явно здрав сън. Останаха около десет фунта месо. Хари го изми в потока и го нареди на един камък, под вода. След това обяви намерението си да отиде за още.

- Идвам с теб – заявих аз. – Ето – помогни ми да закрепим Дезире.

- Няма да стане – каза Хари. – Не ти ли казах, че там има милиони от тези неща? Както и да е, стотици са. Ако се случи да се разпръснат насам и да я намерят, тя няма никакви изгледи да оцелее. Вземи другото копие и стой тук.

И така, останах, като държах Дезире в ръце, и го зачаках да се върне. Усещанията ми не бяха неприятни. Наистина чувствах как кръвообращението ми се ускорява.

Цивилизацията определя мястото на живота в душата или сърцето, като говори през устата на проповедниците или поетите; но я оставете цивилизацията да ходи четири-пет дена, без да яде нищо, и гледайте какво става. Органът е всеизвестен, а гласът му е силен. Не е нужно да го назовавам.

След пет минути Хари се върна, като влачеше още две от съществата за задните им крака. За половин час една дузина лежаха на купчина на брега на потока.

- Това е всичко – обяви той, дишайки тежко след положените усилия. – Останалите хванаха гората, която, предполагам, се намира недалеч оттук. Трябва да видиш нашия приятел – оня, който не можеше да си накара очите да се държат прилично. Направили са го целия на дупки. Той представлява най-ужасната бъркотия – отвратителен звяр. Нямал кости – сбръчка се като акордеон. Напълно безгръбначен.

- И кой, за бога, мислиш, че ще изяде всичко това? – попитах аз, посочвайки към купчината тела.

Хари се ухили.

- Не знам. Възбуди ме самата идея да се наядем добре, че не знаех кога да спра. Какво ли не бих дал за огън и малко сол. Поне толкова, колкото можеш да купиш за пет цента. Сега полегни и поспи, докато нарежа тези неща, а след това и аз ще си поспя!

Той ми донесе една от кожите за възглавница и аз легнах по гръб колкото е възможно по-внимателно, за да не събудя Дезире. Главата и раменете й се облегнаха на мен и тя продължи да лежи, като спеше спокойно.

Събуди ме Хари, който ме дърпаше за ръката. Като се надигнах на лакти, поисках да разбера колко часа съм спал.

- Шест-седем часа – каза Хари. – Изчаках толкова, колкото можах да издържа. Бъди нащрек.

Дезире се размърда неспокойно, но явно още спеше. Изправих се и седнах, търкайки очи. Купчината тела беше изчезнала; не беше за чудене, че Хари е уморен! Упрекнах се, че съм спал толкова дълго.

Хари си беше направил легло от кожите на своя улов, което наистина беше удобно.

- Това е страхотно нещо – го чух да си мърмори уморено; след това заспа.

Стоях неподвижно, схванат целия, но се боях да мръдна, от страх да не обезпокоя Дезире.

Малко след това тя се разшава пак и, като се наведох над нея, видях очите й да се отварят бавно. Те срещнаха моите с любопитен, неподвижен поглед – тя все още беше сънена.

- Пол, ти ли си? – промълви тя.

- Да.

- Радвам се. Сякаш усещам... какво е това?

- Не знам, Дезире. За какво става дума?

- Нищо... нищо. О, толкова е хубаво... хубаво да чувствам, че ме държиш така.

- Така ли? – усмихнах се аз.

- Ами, да. Къде е Хари?

- Спи. Гладна ли си?

- Да... не. Не сега. Не знам защо. Искам да си поговорим. Какво стана?

Разказах й всичко, което се случи, след като беше припаднала; тя потръпна от ужас, когато си спомни, но забрави за себе си при опита ми за хумористично описание на проявената от Хари храброст като ловец.

- Не трябва да си кривиш носа – отвърнах на изразителната й гримаса, – ти самата яде от това нещо.

Настъпи тишина; тогава изведнъж се чу гласът на Дезире:

- Пол... – тя се поколеба и спря.

- Да.

- Какво мислиш за мен?

- Обширна рецензия ли искаш? – усмихнах се аз.

Каква жена! При такива обстоятелства и обстановка тя все още беше Дезире Льо Мир.

- Не ми се смей – каза тя. – Искам да знам. Изобщо не съм говорила за това какво направих тогава в пещерата – знаеш какво искам да кажа. Сега съжалявам. Предполагам, че ме презираш.

- Но ти нищо не си направила – възразих аз. – И не би могла. Ти просто се забавляваше.

Тя рязко се обърна към мен с пламък от стария й огън.

- Не си играй с мен! – избухна тя. – Приятелю, никога не съм чула сериозна дума от теб.

- Нито пък ще чуеш – отговорих аз. – Скъпа Дезире, не знаеш ли, че аз не съм способен да говоря сериозно? Няма нищо на света, което да заслужава това.

- Поне не трябва да се преструваш – отвърна тя. – Веднъж те бях определила да умреш. Знаеш това. И тъй като се правиш, че не ме разбираш, моля те – това са странни думи за моята уста – ще ми простиш ли?

- Няма за какво да ти прощавам.

- Приятелю мой, започваш да затъпяваш. Един уклончив отговор би трябвало винаги да е остроумен. Трябва ли да те моля още веднъж?

- Зависи – отговорих аз, като не знаех какво да кажа.

- От...

- От това, дали си била сериозна или не, някога, когато направи... признание? Ако си била, аз съм те засегнал със своята самонадеяност, но нека бъдем откровени. Мислех си, че играеш и аз играех своята роля. Все още не вярвам, че си била сериозна; не съм толкова самонадеян, за да си мисля, че това е възможно.

- Не казвам такова нещо – започна Дезире. След това се спря и добави бързо – Но това е минало. Няма да ти кажа пак такова нещо. Може би съм забравила самата себе си. Може би това е била една хубава игра. Не ми отговори.

Погледнах я. Колкото странни и ужасни да бяха преживяванията и страданията й, тя беше загубила малко от красотата си. Бледността дори беше направила лицето й по-деликатно. Нейното бяло и перфектно тяло, половината от което се виждаше в полумрака, излъчваше чувство за най-чиста красота, без следа от неприличие.

Но аз бях трогнат не от това, което виждах, а това, което знаех. Винаги я бях уважавал като Льо Мир; но нейната смелост, нейната решителност, нейната отзивчивост към другите при обстоятелства, при които всяка друга жена би мислила само за себе си – не бяха ли събудили в гърдите ми чувство, по-силно от уважение?

Не знаех. Но гласът ми леко потреперваше, когато казах:

- Не е необходимо да ти отговарям, Дезире. Повтарям, че няма за какво да ти прощавам. Ти търсеше отмъщение, след това го пожертва; но все още можеш да си отмъстиш.

Тя ме погледна мълчаливо за миг, а след това каза бавно:

- Не те разбирам.

За отговор взех ръката й в своята, от мястото, където лежеше свободно на коляното ми, и, вдигайки я до устните си, дълго целувах върха на всеки от нежните бели пръсти. След това стиснах ръката й между своите две, като я попитах просто, гледайки я в очите:

- Разбираш ли ме сега?

Отново последва тишина.

- Моето отмъщение – въздъхна тя.

Кимнах и отново притиснах ръката й към устните си.

- Да, Дезире. Не сме деца. Сигурен съм, че знаем какво мислим. Но ти не си ми казвала. Дали мислеше това, което ми каза през онзи ден в планината?

- А, мислех си, че това е игра! – промълви тя.

- Кажи ми! Това ли мислеше?

- Не си признавам един и същ грях два пъти, приятелю мой.

- Дезире, това ли си мислеше?

След това, изведнъж, със скоростта на мълния, държанието й се промени. Тя се наведе към мен с отворени уста и ме погледна право в очите. От погледа й бликаха чувства, но когато заговори, гласът й беше доста спокоен и толкова тих, че едва го чух.

- Пол – каза тя, – няма да ти казвам пак, че те обичам. Не трябва да се хабят такива думи. Може би, не сега; но това е, защото сме тук, където сме. А ако трябва да се върнем? Ти каза, че за теб сериозните думи нямат стойност, и си прав. Ти си твърде циничен; нещата са горчиви в устата ти, а двойно по-горчиви, когато излязат от тях. Сега просто се забавляваш като се правиш, че те е грижа са мен. Може би не знаеш това, но е така. Вслушай се в сърцето си, приятелю мой, и ми кажи – искаш ли любовта ми?

Е, не беше нужно да се вслушвам в сърцето си, тя го беше чула. Тогава се намразих и се обърнах настрана, неспособен да я погледна в очите, като казах:

.....

- Bon Dieu! – извика тя. – Това са грозни думи, monsieur! – И тя се засмя високо. – Но не трябва да събуждаме Хари – продължи внезапно омекнала. – Какво момче е – и какъв мъж! О, той знае какво е да обичаш!

Тази тема ми допадна малко повече, но аз оставих Дезире да води. Разговаряхме за Хари... ...Льо Мир с толкова ентусиазъм, че ме изненада. Изведнъж тя рязко спря и обяви, че е гладна.

Намерих килера на Хари след неколкоминутно търсене и донесох известно количество от съдържанието му на Дезире. След това се върнах на брега и изядох порцията си

сам. Това ядене едва ли беше предназначено за удоволствие на компания или за повдигане на настроение.

Преди Хари да се събуди минаха няколко часа време, през повечето от което Дезире и аз мълчахме.

Какво ли не бих дал, за да знаех нейните мисли; моите не бяха много приятни. Никога не е приятно да разбереш, че някой те познава по-добре, отколкото самият се познаваш. А Дезире ме беше засегнала дълбоко. Тогава смятах, че не е справедлива; само времето можеше да ни каже кой от нас не е бил прав. Ако тя беше сега тук с мен – но не е.

Накрая Хари се събуди. Той се зарадва като видя Дезире будна и сравнително добре, и показа това с един вид излияние, което ми подсказа да ги оставя двамата заедно сами. Но аз не отидох далеч; сто крачки ме накараха да седна, за да си почина, преди да се върна, толкова бях отслабнал от раните и гладуването.

Духът на Хари беше висок, явно не по друга причина, а затова, че бяхме живи, защото това беше най-доброто, което можеше да се каже за нас. Така му и казах, а той ми отвърна със сърдечно потупване по гърба, което ме повали на земята.

- Какво по дяволите! – възкликна той, навеждайки се да ми помогне. – Наистина ли си толкова слаб? Ей-богу, съжалявам!

- Това е второто му падане – каза Дезире, с многозначителна усмивка.

Наистина, тя си отмъщаваше!

Но възвръщането на силата ми нямаше да се забави. За продължително време нашата храна нямаше да е благоприятна за здравето, но тя беше точно това, от което се нуждаех – да ме изпълни с кръв и сила. А също Хари и Дезире, що се отнася до това.

Отново трябваше да се противопоставям на силното желание на Хари да действа. От два часа беше започнал да настоява да изследваме пещерата и трудно можеше да му се откаже.

- Няма да се мръдна, докато не стана способен да те нокаутирам – заявих аз накрая категорично. – Изобщо няма да се опитвам пак да извършвам подвизи, достойни за Херкулес, когато съм годен само за инвалидна количка. – И той беше принуден да почака.

Както казах, обаче, възвръщането на силата ми нямаше да се забави, а когато то започна, ми дойде прилив на сила. Раните ми заздравяваха отлично, само една беше останала отворена. Хари, с необикновения си късмет, беше получил най-обикновени драскотини.

Дезире се оправяше много бавно. Напрежението от тези четири дни в пещерата беше доста силно, а за нервите й беше необходима по-приятна обстановка от мрачната и влажна пещера и по-подходяща храна от сурово месо, за да се възстановят.

И така, когато Хари и аз се почувствахме готови да започнем да изследваме пещерата и евентуално да намерим изход от страната, противоположна на тази, от която влязохме, оставихме Дезире, настанена върху куп кожи, с копие на земята до нея.

- Ще се върнем след час – каза Хари, навеждайки се да я целуне, а фразата, която може да се чуе от устата на един достопочтен съпруг от Харлем, отиващ на кратко събиране с група приятели, ме накара да се усмихна.

Първо отидохме до мястото, където лежаха останките на "нашия приятел с очите", както го беше нарекъл Хари, като бяхме водени в правилна посока от носовете си, защото миризмата от нещото беше започнала да става – да

използваме друга фраза на Хари – "най-ужасно отвратителна".

Нямаше много за гледане, освен масивна купчина от сбръчкана кожа и разлагаща се плът. Когато наближихме, неколкостотин от животните, с които Хари попълни провизиите ни, побегнаха към водата.

- Не са агресивни – забелязах аз, като се обърнах да ги видя как изчезват в тъмнината.

- Не – съгласи се Хари. – Виж тук – добави той изведнъж, вдигайки парче от кожата на влечугото, – това нещо е дебело един инч (2,5 см) и е ужасно здраво. Може да стане за нещо.

Но в това време аз си бях стиснал с пръсти носа и го дръпнах настрана.

След неколкостотин ярда по-нататък стигнахме до стената на пещерата. Тръгнахме покрай нея, след като завихме надясно; но въпреки че беше неравна и с издадени скални блокове и дълбоки пукнатини, не намерихме изход. Мисля, че бяхме изминали поне половин миля (800 м), когато стигнахме до края. След това направихме широк кръг надясно и поехме в нова посока, която беше по посока към мястото, където бяхме оставили Дезире, само че значително вляво.

След още пет минути се намерихме на брега на потока, който на това място беше много по-бърз, отколкото по-нататък. Нагазихме в него и открихме, че причината за това е изключителната му стесненост.

- Но къде отива това нещо? – попита Хари, вземайки думите от устата ми.

Скоро открихме. Като продължихме наляво по брега, след петдесет фута (15 м) стигнахме до стената. Там потокът влизаше и изчезваше. Но за разлика от другите процепи, които бяхме видели, над него имаше широк и висок

свод, напомнящ на масивен мост, под който течеше потокът. Течението беше бързо, но не и буйно, и по повърхността на този поток, протичащ право през планината пред нас, имаше нещо...

Хари и аз се спогледахме бързо, развълнувани от една и съща мисъл. В този поглед имаше електрически трепет.

Но тогава не си казахме нищо.

Защото изведнъж из пещерата прозвуча тревожен глас – гласът на Дезире, който се повиши в пронизителен вик от ужас.

Той се повтори два пъти, преди, стреснати, да преценим какво става; след това спонтанно се обърнахме и препуснахме през тъмнината към нея.